

Додѣто говорѣха така, служащитѣ донесоха гозби, плодове и разни сладки. А слѣдъ яденето започнаха пѣсни, игри и други увеселения.

Урасима-Таро, който за пръвъ пѣтъ попадаше на такова угощение, се радваше много и всичко му се струваше като въ сѣнь.

Слѣдъ свършване увеселението, поведоха го да разгледа двореца. Тръгна съ него и самичка царицата Ото-Химе. Цѣлото здание бѣше украсено съ безброй

свѣтли бисери и червени корали. Всичко въ двореца бѣше омайно и прѣкрасно. А когато прѣминаха въ градината, Урасима-Таро извика отъ възторгъ. Нему се стори, че въ градината едноврѣменно бѣше и пролѣтъ, и лѣто, и есень, и зима.

Погледнѣше ли той на изтокъ, тамъ виждаше цвѣнали вишни, череши, сливи и ябълки — бѣше пролѣтъ, най-хубавото годишно врѣме. Славей пѣхъ по дърветата, пеперудки прѣлитаха отъ цвѣтъ на цвѣтъ и весело се гонѣха.

Погледнѣше ли на югъ, тамъ виждаше дървета, покрити съ гѣсти зелени листа, а по тѣхъ брѣмчеха пчели и брѣмбари, — бѣше лѣто. Погледнѣше ли на западъ, той виждаше цвѣнали хризантеми, а кленътъ и другитѣ дървета бѣха покрити съ злато-червени листа, — бѣше прѣкрасна есень.

Погледнѣше ли на сѣверъ, той виждаше всичко покрито съ снѣгъ, а езера и морета — съ ледъ.

За пръвъ пѣтъ въ живота си Урасима-Таро попадаше въ такова красиво мѣсто и така му бѣше драго, че съвсѣмъ забрави за своя домъ и прѣкара цѣли три дни, като се разхождаше по градината.

Най-сетнѣ той отиде при царицата и ѝ каза: